

nenášťve? Třeba okenní tabulky rozbízím fakt nerad, někdy se mi prostě okno připleče do cesty, tak jím holt bouchnu a nad důsledky nepřemýšlím. Když vás na podzim nebo v zimě šlehám do tváří, dělám to sice záměrně, ale ne se zlým úmyslem. Jsem trochu ješita a chci, aby se o mně vědělo. A tak dávám o sobě vědět. Někdy mi stačí, že prolézám škvírami, až to zpívá, hučím v rourách a šustím v křovích, jindy si přizvu na pomoc déšť, až se sklízí bouře.

Ale jak jsem řekl: nic ve zlém. Určitě jste si už někdy všimli, jak krásně nadouvám plachty, třepotám prapory a roztáčím větrníky. Tak abyste věděli, někdy pro vaše pobavení roztočím vír v suchém listí schválně tak, aby si listy spolu zatancovaly. A když to děti zkouší s nimi a smějí se u toho, mám chuť roznést jejich smích k uším všech lidí... Zrovna teď se u jednoho (nehybného) stromu ozývá smích, jak si děvčátko hraje se svým stínem. Snaží se mu utéct, snaží se skočit na stín svých rozevlátých vlasů, ale ten při každém výskoku uteče. Každý výskok doprovází výskot. Nemám skoro žádnou práci, protože tato dívka mě svým pohybem vytváří, takže si mohu dovolit jen ji pozorovat. Vím, že ona mě také často pozoruje. I když mě nevidí.

Ještě na ten strom neumí vylézt, na nejspodnější větev dosáhne, jen když ji k ní skloním. To pak vyskočí a dotkne se třepotajícího se listu a zajásá, jako kdyby se dotkla nebe. O mé drobné pomoci ví a děkuje mi za ni a já jí v odpověď zašustím listím. Takhle si spolu povídáme. Ptá se, zda opravdu umím urvat perníček ze střechy chaloupky. V odpověď jí mohu tak akorát v blízké zahradě shodit hrušku, jednu nebo dvě (budou sladké obě dvě). Jak říkám, dokážu věci rozhýbat. Je tu krásně, příjemně to tu voní a dětského smíchu na roznášení je tu také habaděj, ale už abych zase letěl dál.

Náhle mnou projede křik. Rozřízne mě, rozvibruje a nasměruje pod strom: dívka leží rozplácá na zemi a na zádech jí stojí houser a vrtá jí zobákem mezi lopatky. Z houserova počínání slyším zvuky zadostiučinění vychutnávající si momentální převahu a moc, z dívčina křiku vnímám bezmoc a zoufalství. Chci pro ni něco udělat. Nabírám křik z plných plic a v téměř plném znění ho donáším a předávám k uchu táty, který zrovna pracuje na dvorku. S voláním „vydrž, Lucí“ vybíhá ke stromu, rázně odsune housera a postaví Lucku na nohy. Sleduje její reakci a přemýšlí, kdy nastane vhodná chvíle dceru něčím rozesmát. Chce jí setřít slzy, ale ty už jsem vysušil já. Nechávám do sebe vplout Lucčiny výdechy úlevy a vynáším je k oblakům. Cítím se mocný. Posílil jsem Lucčinu víru, že se může na někoho spolehnout, že není sama. Přesouvám a tvaruji mraky do bílé busty pana otce. Když táta odejde a Lucka vzhlédne, vydechne úžasem. Ustrne a náhlým pochopením se jí rozšíří oči. Má pocit, že vidí na nebi Boha.

Tak vidíte, jaký jsem dobrák. Přinesl jsem naději a posílil víru v ochránitele. Už tu zase nemám stání, musím letět dál.

